

ting, der skulde tale til Fordeel for Vedtagelsen af hans Vædringsforslag, saaledes dette, at, naar man vilde gaae ind paa, at Eigene paa Kjøbstædernes Markjorder skulde synes af Læger, kunde man vel ogsaa gaae ind paa, at Eigene paa Landet skulde synes af Læger i $\frac{1}{4}$ Miils Omkreds. Der er imidlertid dog den Forskjel, at der vil ikke være nogen Eigshnsmand til at syne Eigene paa Kjøbstædernes Markjorder, da der ifølge Lovforslaget ikke skal udmeldes Eigshnsmand for Kjøbstæderne. Der næst omtalte det ærede Medlem, at man jo kunde vælge Lægen til Eigshnsmand. Jeg synes, at denne Bemærkning snarere taler til Gunst for vor Anskuelse, end den taler for, at Lægen skal syne Eigene i sin nærmeste Omkreds. Hvis man altsaa sætter en saa stor Pris paa en saadan Bestemmelse, saa kunde man jo godt komme ud over den hele Bæmselighed, og jeg troer derfor, at man kunde tage den omtalte Yttring til Indtægt for vor Betragtning. Ja, jeg skal for Diebliffet ikke sige mere.

Eh. Nielsen: Til Alt, hvad den ærede sidste Taler har anført overfor det ærede Medlem fra Odense (Roch), skal jeg endnu sige, at det for mig ingenlunde staaer saaledes, at, selv om vi kunde naae til, hvad der i det ærede Medlems Dine stod som et Gode, nemlig at Lægerne kom til at syne alle Eigene paa Landet, den omtalte Frygt da derved vilde forsvinde. Jeg troer nu ikke, at denne Frygt har været tilstede i nogen synderlig høj Grad, men har den været tilstede, saa er det, fordi man har været bange for, at Eigshnsmandene skulde være mindre samvittighedsfulde, og ikke fordi man meente, at de ikke tilstrækkelig kjendte, hvad der hørte til deres Bestilling. Men sliq Samvittighedsløshed kan dog ikke alene findes hos Eigshnsmandene, men ogsaa hos Lægerne, saa at, hvis jeg f. Ex. virkeligt havde den Frygt for at blive levende begravet, som det synes, at enkelte Andre have, saa vilde jeg beholde denne Frygt uanset Bestemmelsen om, at Lægen skulde foretage Eigshnet. Dette med Hensyn til dette Punkt. Jeg skal ikke komme ind paa de mange store Ulemper, som det vilde have, naar Lægerne skulle syne alle

Eig. Det er jo allerede udførligt omtalt, og jeg skal kun tilføie, at det let kunde føre til, at de kom til at glemme de Levende —, hvis man ellers troer, at Lægerne curere de Levende — saa at der vilde blive flere Døde i saa Tilfælde, end der ellers vilde blive Tale om, naar man lod det blive ved det Gamle. Forsvrigt troer jeg, at det, der er vedtaget ved 2den Behandling, indeholder Tilstrækkeligt til at kunne faae Læger til at syne Eigene; thi der staaer jo i § 3, at Communerne ere bemyndigede til at træffe Overenskomst med en autoriseret Læge om, at denne paatager sig Eigshnene. Er der altsaa en Commune, hvor der er en saadan overdreven Frygt tilstede for levende Begravelse, saa staaer det den jo frit for at antage Lægen, og boer denne midt i Kommunen, saa tvivler jeg heller ikke om, at der vil blive truffet en saadan Overenskomst. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, jeg har været med til at stille under Nr. 5, skal jeg tilføie, at jeg, og jeg troer ogsaa flere af Forslagsstillerne, er af den Mening, at det Bedste vilde være, om vi kunde faae Eigshnsbestillingen gjort til et borgerligt Embed. Forslaget derom faldt imidlertid ved Sagens 2den Behandling, og vi vilde ikke optage det igjen. Derimod have vi stillet Forslaget, som skeet er, idet vi have fundet tilstrækkelig Foranledning dertil deri, at det i Lovforslaget, som det indkom fra Landsktinget her ifjor, ligesrem var gjort Politimesteren til Pligt, at Valget skulde skee efter Indstilling af Byraadet og Sogneraadet, og at Lovforslaget ved 2den Behandling her ifjor ligeledes vedtoges paa samme Maade. Nu siges der vel, at Politimesteren maa have frie Hænder til at træffe det bedste Valg; men jeg vil spørge, om man, naar man gaaer ud fra, at Politimesteren udelukkende har Valget, da troer, at han alene altid vil kunne træffe det rette Valg. Jeg har for nylig været Vidne til, at en Herredsfoged ikke kjendte en Mand, som boede en halv Mil fra hans Bopæl, som var en betydelig Gaardejer, og som altsaa var særlig skikket til et saadant Hverv; han vidste ikke engang, at en saadan Størelse eksisterede. Man kan nu forresten ikke fortrænge Herredsfogden i, at han ikke kjen-